

Vtisi in poročila s pohodov in drugih aktivnostih PD Kočevje v letu 2013

5. 1. 2013

Lubnik

V soboto, 5. januarja 2013, se nas je skupina dvajsetih podala na pohod PD Kočevje na 1.025 metrov visok Lubnik. Pot smo začeli v Škofji loki, od koder smo se v jutranjem hladu mimo gradu, preko travnikov in skozi gozd povzpeli na sončen in vetroven vrh, od koder se nam je odpiral prekrasen razgled na Julijce, Karavanke in Kamniške alpe. Z mrzlega vetra smo se umaknili v gostoljubno zavetje tamkajšnjega doma, po prijetnem postanku pa sestopili do izhodišča po poti vzpona.

Zinka Levstik

19. 1. 2013

Kum

V soboto , 19. januarja se nas je 21. pohodnikov PD Kočevje podalo na 1220 m visok zasavski Triglav, to je na KUM. Žal smo zaradi vremenskih razmer, namesto skozi Čebulovo dolino pot pričeli v vasi Podkum. Najprej nas je pot vodila po cesti, nato pa smo prišli na pot, ki pelje skozi gozd. Tu nas je pričakala prava zimska idila. Na mrzlem in vetrovnem vrhu nam je toplo gostoljubje nudil planinski dom na Kumu. Sestopili smo v smeri vzpona.

Tomaz Špehar

7. 4. 2013

Menina planina

Začetek ni bil najbolj obetaven, saj sem pohod na Menino planino morala prestaviti zaradi slabih vremenskih pogojev. Nedelja je več ponujala, na internetu sonce, ki pa je z dnevi, ko se je pohod bližal, zgubljal sijaj. V soboto zvečer je sonce celo zamenjal oblak s snežinko. Ampak mi smo šli. Zbralo se nas je 15. Nasmejani, dobre volje, z odličnim šoferjem. Pot je hitro minila. Postanek na Trojanah, obvezen krof, ki je, po mojem okusu, prevelik, ravno za otroške oči.

Gornji grad nas prijazno sprejme in kar hitro zagrizemo v strmino. Kje je sneg, ki nam ga je obljubljal oskrbnik Ivo? Pot nas je vodila mimo kužnega znamenja iz 17. stoletja, ogledali pa smo si tudi cerkvico sv. Florjana, ki je bila zgrajena leta 1094. Potem pa se je začelo. Sneg, še več snega, dež, snežinke, veter in na koncu še megla. Prave zimsko-sibirske razmere. Ampak nič nas ni ustavilo. Prišli smo do cilja -Doma na Menini planini. Prijazni gostitelji so nas postregli s toplim čajem. Bili smo ga potrebni. V domu smo kar obsedeli ob topli kmečki peči in nismo pokazali želje, da bi si ogledali tekmovalje v teku na turnih smučkah. Bilo pa je, res, zanimivo. Megla je bila tako gosta, da nekateri niso našli proge. Pa nič zato, važno je sodelovati.

Razmere so bile res ekstremne, zato smo se odločili, da se vrnemo po poti vzpona. Kje pa smo zaključili naš pohod? V bazenu Terme Snovik, kjer smo se dodobra ogreli in tudi naplavali. Lahko vam je žal, da niste šli z nami.....

Štefka Ule

21. 4. 2013

Pohod na Golake

Pohod na Golake sva z Vido prestavili na nedeljo. Strah! Kaj, če bo slabo vreme? Grevna na ogledno turo! In sva šli. V četrtek. Sprejeli so naju kupi snega. Človek ne more verjeti! Na cesti nas ustavita par iz Ljubljane, ki sta se odločila, da pogledata in prehodita Golake in Čaven. Tukaj pač ne bo snega. Vida jima razloži, da je to pač Trnovski gozd. Odnehata, me pa nadaljujemo pot po snegu. Neprijetno mrzlo je. Študirava, da bi nataknili rokavice. Kmalu se prikaže sonce, ki naju greje celo pot. Lepo je! Sneg se tu in tam udara in na koncu se mi udre do j.... Najdeva idealno pot in z upanjem, da bo v nedeljo super, se posloviva.

V nedeljo, 21. aprila, je bilo super, saj je nama in 15 pohodnikom vreme služilo. Res, da je nekoliko pihalo, ampak je zdržalo brez padavin. Vse dokler se nismo usedli v avtobus po končanem pohodu. Nato pa se je dobesedno utrgalo in začelo močno deževati. Zadovoljni in z začudenjem smo si ogledovali Planinsko in Cerkniško polje polno vode. V mislih smo še enkrat prehodili Trnovski gozd od Golakov, preko Iztokove kočice do Čavna in po poti do tunelov, kjer se je nahajal avtobus. Čakal nas je nov dan, nekatere služba, druge lepša opravila.

Štefka Ule

12. 5. 2013

Gradiška tura

V nedeljo, 12. 5. 2013, se nas je skupina 11 zagnanih nadebudnežev iz PD Kočevje v družbi 4 prijateljev iz PD Križe kljub nič kaj obetavnemu vremenu iz Gradišča po Furlanovi poti povzpela na Gradiško turo. Deževalo je že med potjo do izhodišča, rahel dež, ki je pozneje ponehal, pa nas je spremljal vse do vrha 793 metrov visoke Gradiške ture. Kljub rahlim padavinam je skala ostala suha, razpoloženje pa odlično; tolažili smo se, da bi bila naša pot v sončni vročini še napornejša. Pot smo pod strnjeno kopreno temnih oblakov nadaljevali do turistične kmetije na Abramcu, kjer nas je v varnem zavetju šotoru zgrešila manjša ploha, ki ji je pošla sapa takoj, ko smo se odločili nadaljevati pot proti Vojkovi koči na Nanosu. Tja smo prispeli v soncu in jasnini pomladnega neba, razgled je bil prekrasen in je segal neskončno daleč, zadnje korake poti do kočice pa smo zmogli zgolj ob misli na dobrote, ki jih ponuja pester jedilnik prijazne oskrbnice. Po daljšem postanku in raznih skušnjavah o katerih tukaj ne bom pisal smo sestopili po lažji poti do Razdrtega, med povratkom domov pa smo se pomudili še v prijazni vinski kleti v Vipavi ob domačih dobrotah, sladki kapljici in prijetnem pomenku z gostitelji. Res krasen dan.

Simon Figar

18. 5. 2013

Na Golico

Sobotno jutro je bilo že ovito v mavrične barve, ko smo se šele zbirali na avtobusni postaji. V upanju na lepo vreme smo imeli pred seboj prijeten planinski izlet. Odpeljali smo se na Planino pod Golico, vonjati beli cvet narcis. Bele košenice so nas spremljale ob blatni poti do kočice na Golici, od koder smo že videli zamegljen vrh. Pretirane gneče v nasprotju z vetrom ni bilo, zato se je tudi vrh kmalu razjasnil. Bolj smo se bližali cilju, bolj so bile dobrodošle rokavice in kapa. Sledila je gasilska slika na vrhu in hiter sestop v zavetje. Zavetja na grebenu namreč ni mogoče najti za razliko od narcis – ključavnic - v popkih. Le teh je bilo toliko, da bo naslednji teden vse belo. Sestopili smo pod Ptičjim vrhom na Pusti Rovt (1300 m) in Pristavo. Oh, kako je dišalo in belilo, kot sneg. Postanek na Pristavi je ob belih poljanah narcis dobro del. Še posebno za občudovanje in cenjenje čudovite narave. Naj taka ostane.

Pa srečno.

Zinka Levstik

22. 6. 2013

Peca

Kdo ne pozna pravljice o Kralju Matjažu, ki se je v davnih časih umaknil v votlino, tam v pogorju Pece. Tu se je usedel za kamnito mizo in skupaj s svojimi zvestimi vojaki potonil v stoletni spanec. Ko se bo njegova brada devetkrat ovila okoli mize, se bo prebudil in s sveta pregnal vsakršno krivico. In smo ga šli gledat, v soboto 22. junija. Njegova brada je še vedno samo do mize in niti malo še ni nakazala, da bi se začela ovijati okoli. Mislim, da bomo še čakali...

Vendar nam 17 pohodnikom to ni pokvarilo pohoda. Peca je daleč od Kočevja, njen najvišji vrh, Kordeževa glava, še dlje. Povzpeli smo se po južnem pobočju, kjer je varovana pot. Vreme smo naročili sončno, čeprav so nas na koncu pohoda pri karavli Terčevo pozdravile dežne kaplje. S slovensko pesmijo pa smo uživali zasluženi, enourni počitek v Domu na Peci. Preživeli smo gostoljubno soboto med oddaljenimi Korošci.

Štefka Ule

29. 6. 2013

Na Petruvo v Osilnico

Že osemnajstič zapored so se planinci PD Kočevje podali na pohod za Petruvo v Osilnico. Tako daleč se to sliši. Peš iz Kočevja do Osilnice, oprostite tam nisem nič pozabil. Pa vendar gre. Šlo bi še dlje v tako dobri družbi in vmesnimi postajami. Kar pozabiš, kam si namenjen.

Začeli smo na avtobusni postaji ob sedmih zjutraj. Kalanova pot nas je pripeljala do Koče pri Jelenovem studencu, kjer so nas čakali tisti, ki jim Kalanka najbolj ne odgovarja. Kratek postanek za topel čaj, ki prav paše in že nas pot pelje proti Kočam. Tu se veselimo srečanja z Radojko in zaužijemo nekaj iz nahrbtnika. Pot nas potem vodi po cesti in že od daleč zagledamo zvonik v Kočevski Reki. Kar hitro prečimo vas in že preko jezera zagrizemo v strmino. Samo še ta je nekoliko huda, nato bomo hodili samo še dol. Postanek pri razvalinah kapelice na vrhu in res se spuščamo proti kmetiji Jurjevič. Tu se nam pridružijo še nekateri in naše število kar narašča. Vodniki nas preganjajo, saj je pred nami kar nekaj poti. Najprej nekaj asfalta, nato del kočevske planinske poti, pa "Šajbnik", kjer smo zopet postreženi, pa Bezgovica na domačiji organizatorja pohoda in spust po nekdanjih šolskih poteh v Osilnico, kjer nas vedno prisrčno sprejmejo. Takoj se spravimo na plesišče, naredimo malo „gužve“ in prehitro nas že čaka avtobus za nazaj. Ampak vedno se vračamo in prišli bomo tudi drugo leto, nekateri prvič, drugi večkrat...

Tone Ožbold

27. in 28. 7. 2013

Škrlatica

V soboto in nedeljo, 27. in 28. julija, se nas je skupina petnajstih podala na dvodnevno turo na Škrlatico. Pot smo začeli v dolini Vrata od koder smo se mimo Bivaka IV. na rušju podali v smeri Škrlatice. Vzpon na vrh nam je preprečila bližajoča se nevihta, ki je k sreči ostala v daljavi, zato smo s pobočja gore sestopili z za žig lažjimi nahrbtniki. Iz krnice Zadnji dolek smo se skozi Rdečo škrbino povzpeli na Dolkovo špico, ter pot proti Kriškim podom nadaljevali pod Dovškim Gamsovcem. Najbolj vztrajni smo se povzpeli še na Križ. Drugo jutro smo se odpravili na Stenar, spotoma predramili par kozorogov, po sestopu z vrha pa preko grebena Bovškega Gamsovca sestopili na Luknjo ter dalje v Vrata. Razgledi so bili čudoviti, polni prelepih vtisov se veselimo naslednjega vzpona.

Simon Figar

11. 8. 2013

Triglav

V nedeljo, 11. 8. 2013, se nas je deset, po prekratki noči v Kovinarski koči v Krmi, podalo na Triglav. iz doline Krma smo se povzpeli na Konjski preval, od tam pa dalje na Dom Planika pod Triglavom ter na vrh, kjer nas je pričakal širen razgled in številna množica ljubiteljev gora. Sestopili smo na Kredarico ter do izhodišča v dolini Krma. Dan je bil prelep, pot slikovita, vzdušje sproščeno, v dolino pa smo se vrnili polni prelepih vtisov.

Simon Figar

17. 8. 2013

Sextenski Dolomiti

V soboto, 17. 8. 2013, smo se udeležili 9. skupnega pohoda PD Ribnica in PD Kočevje, pot pa nas je vodila v Sextenske Dolomite. Pripeljali smo se do kočice Auronzo ter se napotili mimo kočice Lavaredo do razpotja pod Tremi Cinami, kjer je nastala priložena fotografija. Razdelili smo se v dve skupini; prva se je napotila na 2.539 metrov visok Sasso di Sesto, druga pa na 2.744 metrov visok Monte Paterno. Pot na vrh slednjega nas je vodila po izklesanih policah iz obdobja I. svetovne vojne, po ferati Sentiero De Luca Innerkofler ter skozi tunel, izklesan v nedrje gore. Po sestopu z vrha smo se pomudili pri kočici Locatelli, od tam pa pod mogočnimi Tremi Cinami zaokrožili pot nazaj do izhodišča. Preživeli smo krasen dan in se polni vtisov vrnili domov v poznih nočnih urah.

Simon Figar

7. 9. 3013

Krn

V soboto, 7. 9. 2013 se nas je osem pohodnikov podalo na Krn. Iz Lepene smo se povzpeli do Doma pri Krnskih jezerih, od koder smo pot nadaljevali v smeri Krnskih jezer in dalje Krna. Spremljalo nas je lepo vreme, le počitek na vrhu Krna je prekinila gosta megla, tako da smo kaj hitro sestopili do Gomiščkovega zavetišča. Po zasluženem postanku smo pot nadaljevali do Krnske škrbine, zaokrožili Batognico in se spustili nazaj do Lepene. Razgledi so bili čudoviti.

Tomaz Špehar

8. 9. 2013

Sv. Peter, županstvo na 888 m

Na Sv. Petru nad Dvorom se vsako leto drugi vikend v septembru zberejo župani treh občin. Tu je stičišče Kočevske občine, Žužemberške in občine Dolenjskih Toplic. Prijetnega druženja na razglednem sončnem vrhu in pokušanja golaža župana Žužemberka se je udeležilo približno 80 pohodnikov, od tega okoli 30 iz PD Kočevje.

Da nas bo prihodnje leto še več, ste že sedal lepo vabljeni na snidenje.

Zinka Levstik

28. 9. 2013

Koroška Rinka

Petnajst pohodnikov se je podalo z Jezerskega proti Koroški Rinki. Pot nas je peljala skozi Žrelo do Kranjske koče, kjer smo se okrepčali s čajem in nato odšli proti vrhu. Po zelo zanimivi in zelo zahtevni poti smo prišli na Koroško Rinko, kjer nas je pričakalo sonce. Z vrha smo si ogledali okoliške hribe in padla je ideja tudi za kakšno od naslednjih tur. Po malo daljšem oddihu smo se vrnili po isti poti do Kranjske koče in nato po Slovenski poti do jezera, kjer nas je čakal avtobus.

Peter Poje

26. 10. 2013

Severozahodne Štajerske, Resevno, Donačka gora in Boč

Meteorologi so za konec tedna napovedovali lep, sončen vikend. Res nas je razveselila sončna, izredno topla sobota za ta letni čas. Planinci PD Kočevja in nekaj članov PD Ribnice pa smo se odpravili osvajat hribe Severozahodne Štajerske: Resevno, Donačko goro in Boč.

Najprej smo obiskali Resevno in na njenem vrhu povzpeli na 20 m visok, kovinski razgledni stolp. Duška smo prosili, da nam je pazil nahrbtnike, ki smo jih zložili ob vznožju stolpa. Še kratek počitek v Domu na Resevni in že smo se vozili proti Donački gori. Le ta nam je z Rogaške strani kazala svoj močan obraz, saj se je dvigovala kot nekakšen nedostopen rog. Malo nas je že zaskrbelo, toda naša Vida nas je mirno pripeljala na vrh. Vzpon je bil prijeten. Ugotavljali smo, da zaščita glave s čelado ni več tako „neumna stvar“ kot smo včasih mislili. Tudi tu so se kamni kotalili, Vili pa je poizkusil trdnost svoje glave. Ob modrovanju nam je pot hitro minila in že smo se „martinčkali“ pred Domom. V mislih smo se že pripravljali, da osvojimo Štajerski Triglav- Boč in dobimo še tretji žig v naši transverzali. Tudi njega smo premagali, se povzpeli na vrh stolpa, Duška pa prosili, naj nam pazi nahrbtnike. Imel je še nekaj pomagačev. Postanek še v Domu na Boču, kjer so nas božali še zadnji sončni žarki, nato poskočen ples in ko je najlepše, je potrebno oditi domov. Kljub vsemu smo bili prijetno utrujeni. Čakal pa nas je še postanek na Trojanah in.....krofi.

Vida Ofak

26. 10. 2013

Ptujski planinci o nas

Pozdravljeni, planinci Kočevja

26. 10. 2013 smo planinci iz Ruš in Ptuja (5) zopet bili pri vas. Oglasili smo se v vaši koči, ki je na zelo lepem kraju.

Pred štirimi leti smo prehodili celo vašo pot. Lepo je opremljena z žigi in dobro markirana. V koči sta nas lepo sprejela oskrbnika Jožica in Boris Zadravec.

9. 11. 2013

Socerb, Tinjan in Ankaran

9. 11. 2013, se nas je 18 pohodnikov PD Kočevje odpravilo proti morju. Obiskali smo zadnje tri točke slovenske planinske poti Socerb, Tinjan in Ankaran. Kljub deževnemu jutru nas je na Socerbu, kjer je bilo naše izhodišče pričakalo, kar lepo vreme. Pot nas je vodila skozi vasico Osp proti Tinjanu, ki je bil naš drugi cilj, po nekaj minutnem iskanju žiga smo si privoščili zasluženo malico. Tu nas je čakal avtobus, ki nas je peljal do zadnje in hkrati najnižje točke slovenske planinske poti to je Ankaran. V lokalni, kjer je žig smo se okrepčali in po gasilski sliki smo se odpravili na praznik kakija v Strunjan. Ker pa je bila Martinova sobota, smo se na poti domov ustavili še v osmici in tam se naužili domače pojedine in domačega vina. Dan je bil lep, pot slikovita, vzdušje sproščeno, domov smo se vrnili polni lepih vtisov.

Tomaž Špehar

Vizija razvoja in dela planinskega društva v prihodnjih letih

V I Z I J A ...

nekaj, kar se sicer stalno mota v glavi in ti ne da miru, se prikaže pa spet izgine, poskuša obstoječe izboljšati, najti nekaj novega, popravlja in pozablja preteklost ali jo daje nemilost, teži k prihodnosti,.....je vse to VIZIJA???. Menim, da je. Ko pa jo usmerimo na svoje področje, tja, kjer smo najbolj doma, kjer in s čimer se najbolj ukvarjamo, se vizija spreminja in postaja stvarnost, vsakdanjost... torej, VIZIJA je neka nevidna sila, ki žene človeka v prihodnost

Sedaj pa bi nekaj o našem področju, to je PLANINSTVU, kjer že dolga časa tako naši predhodniki, sedaj pa mi, vizije, ki jih imamo in se izkažejo kot dobre, spreminjamo v resničnost. V tem okvirju delujemo v tudi v PLANINSKEM DRUŠTVU Kočevje.

Osnovna vizija oz. poslanstvo v planinstvu je lepo opredeljena že v statutu PZS, ki pravi, da je planinstvo kot način življenja. To pa pomeni, da naj se planinstvo kot poslanstvo dotakne slehernega človeka, predvsem pa mladih že od vrtca naprej. Planinstvo ni samo napor pri osvajanju vrhov, je združevanje fizičnih telesnih naporov s psihično sprostitvijo, vse to v naravnem, zdravem okolju. Približati se ideji, da je planinstvo način življenja, pomeni živeti bolj polno, bogato življenje. Tako si tudi v našem društvu želimo pridobiti in navdušiti za planinstvo čimveč ljudi, predvsem tiste, ki tudi na drugih področjih niso aktivni, predvsem pa mlade. Z mladimi že sedaj delamo dobro, imamo enega najboljše organiziranih in najštevilčnejših mladinskih odsekov v Sloveniji, delujemo na vseh osnovnih šolah. Razen rednih mesečnih planinskih pohodov imamo vsako leto mladinski tabor z udeležbo do 100 mladih planincev, pričeli smo s tekmovanjem v organizaciji PZS Mladina in gore.

Tako predhodniki kot tudi mi sedaj, smo bili in smo še polni vizij, seveda je že mnogo uresničenih, kar se tudi lepo vidi predvsem pri naši koči. Planinci in obiskovalci od vsepovsod so polni pohval o tem, kaj imamo tu v tej zeleni dolini Jelenovega studenca. Ob tej priliki bi povedal, da smo si po oceni komisije PZS, ki ocenjuje planinskih postojanke v Sloveniji, pridobili naziv DRUŽINAM PRIJAZNA KOČA. Priznanje bo podeljeno na bližnji slovesnosti PZS.

Sedaj pa še nekaj o vizijah, ki so to bile, pa to skoraj niso več, in postajajo cilji, ki bodo po vsej verjetnosti realizirani v bližnji prihodnosti.

Naj omenim le najpomembnejše:

- kot prvo je izgradnja male biološke čistilne naprave pri Koči pri Jelenovem studencu,
- sodelujemo pri pripravi za izdelavi planinskih in tematski poti na kočevskem
- s skupino društev pripravljamo vse potrebno za preureditev obstoječe konstrukcije antene tik pod Mestnim vrhom v razgledišče.

Najpomembnejši projekt za bodočnost obratovanja kočje je izgradnja MALE BIOLOŠKE ČISTILNE NAPRAVE. Odpadne komunalne vode sedaj odvajamo v greznico, kar je bila v času gradnje kočje najboljša rešitev in je ustrezala takratnim zahtevam in standardom. Kot pa vemo, morajo vsi objekti, kjer nastajajo komunalne odpadne vode, najpozneje do leta 2015, rešiti ta problem bodisi, da se priključijo na javno kanalizacijo ali pa da zgradijo lastno malo biološko čistilno napravo. Mi smo se, da ne bi to počeli v časovni stiski in s tem ogrozili obratovanje kočje odločili, da čimprej pristopimo k reševanju tega problema. Zgradili bomo MALO BIOLŠKO ČISTILNO NAPRAVO. Proizvajalcev teh naprav je veliko, a večina teh potrebuje za obratovanje stalen vir električne energije, katerega pa pri naši koči ni. Imamo kolektorje za sončno energijo, toda to ni konstanten vir, predvsem v obdobju slabega vremena. Z upoštevanjem tega pogoja, pa je ponudba ČN zelo majhna, tako da smo izbrali nemškega proizvajalca BIOROCK, kateri nudi tehnologijo, ki za dovajanje kisika v reaktor za hrano mikroorganizmom izkorišča vzgonski vlek in s tem dodaja kisik - torej, za obratovanje ne potrebuje energije. Enako ČN že ima PD Vrhnika, kjer so pogoji najbolj podobni našim. Naprava deluje sicer samo eno leto, a so z dosedanjo izkušnjo zadovoljni. Tako bo tudi naša ČN med prvimi napravami s to tehnologijo v Sloveniji.

Z izgradnjo ČN pa bomo med drugim tudi izpolnili pogoje za pridobitev certifikata Ekološko prijazna kočja,

ki ga prav tako izda komisija pri PZS.

- V pripravi je tudi karta Pohodniških in planinskih poti, katero bo sicer izdala Občina, je pa naš prispevek v tem, da smo vse planinske poti posneli z GPS. S tem so poti dobile natančnost in umeščenost poti v prostor (višine, dolžine, pozicija), sodelovali pa bomo tudi v pripravi izdaje karte slovenskih planinskih poti v izdaji PZS. Enako delamo tudi z Občino Kostel pri pripravi karte Kostelskih poti.

- O razglednem stolpu oz. razgledišču na področju Mestnega vrha se občasno obuja že stara ideja, a do sedaj neuspešno. Na zadnjo pobudo več društev pa danes predstavljamo vizijo oz. že kot plan, da se obstoječo, že motečo poštno antensko konstrukcijo, ki ni več v uporabi, je pa v dobrem stanju, z manjšimi posegi preuredi v razgledišče. Sam objekt že stoji in ga ni potrebno umeščati v prostor. S tem se reši propadanje obstoječe železne konstrukcije in istočasno pridobi razgledišče za obiskovalce. Skico razgledišča si oglejte na našem panoju.

- Želimo tudi privabiti pohodnike v večjem številu na kočevsko in v ta namen organiziramo prireditve. To so že tradicionalni pohodi, ki se končajo pri koči, gostimo šolo v naravi, obišejo nas planinci in drugi ljubitelji narave od vsepovsod. Verjetno največji dogodek prihodnjega leta bo 18. avgusta, ko bomo že drugič organizirali vseslovensko prireditev GREMO V HRIBE, ki je med najbolj obiskanimi prireditvami. Leta 2012 je to prireditev obiskalo okrog 600 obiskovalcev.

- In na koncu, naše planinsko življenje je bilo in je še polno vizij, kam, kako visoko in katera še neosvojena gora nas vabi. Na ta način smo osvajali gore predvsem Slovenije, pa Avstrije, Italije, Nemčije, Francije, Grčije, Bolgarije, in letos Črne gore, pa še kje, to pa naj ostane med drugim tudi vizija prihajajočim rodov planincev.

Hvala

Franc Janež

30. 11. 2013

Polhograjski Dolomiti, Tošč, Grmado

V soboto, 30. 11. 2013, se je 15 pohodnikov PD Kočevje odpravilo v dolomite, Polhograjske dolomite, z namenom osvojiti najvišji vrh, Tošč in manjšo Grmado. Z avtobusom smo se v jutranjih urah odpravili do Polhovega Gradca, natančneje do polhograjske graščine, kjer je bil pričetek pohoda. Sprva po asfaltni cesti, nato pa po gozdni poti strmo navkreber, smo se podali proti Grmadi. Pot je potekala mimo naselja Setnica in idilične doline s cerkvico sv. Uršule pod Malo Grmado, kjer so snemali film Cvetje v jeseni. Pot se je pa še kar vzpenjala. Sprva na Malo Grmado, nato pa na Veliko Grmado, kjer je sledil krajši postanek. Pot smo nadaljevali proti Tošču. Bila je prepletena z drevesnimi koreninami in pokrita z listjem, tako da je bila potrebna večja previdnost. Po obveznem slikanju na vrhu dolomitov smo se odpravili na zaslužen daljši postanek na turistično kmetijo Gonte. Sestop v dolino, kjer nas je spremljalo rahlo sneženje, je potekal čez Mačkov graben in nazaj na izhodišče, kjer nas je čakal avtobus. Dan smo, prešerno razpoloženi, zaključili ob kavici in prijetnem klepetu. Tudi mi smo se tako zabavali samo dvakrat v življenju.

Peter in Tomaž

7. 12. 2013

Izlet v neznano

Pa smo spravili zadnji izlet v tem letu- izlet v neznano. Selan in Vida sta bila tista, ki sta nas odpeljala, do sedaj v še neznan del Slovenije, malo Notranjske in Primorske. Ponudila sta nam malo kulture, ogledov, kratek pohod in na koncu tudi zabavo in ples. Izlet v neznano je prav temu namenjen; predvsem druženju in pobegu pred vsakodnevnimi skrbmi in stresi. In mislim, da smo res pobegnili. Najprej v Divači, kjer smo si ogledali Škrateljno hišo in muzej slovenskih filmskih igralcev. V Divači se je rodila prva slovenska filmska zvezda Ida Kravanja, bolj znana pod imenom Ita Rina. Sovaščani so ji v tej hiši pripravili stalno razstavo o njenem življenju. Ita Rina je zaslovela v zgodnjih tridesetih letih prejšnjega stoletja. V prenovljenem starem skednju pa smo si ogledali inserte nekaterih slovenskih filmov, kar 200 jih je, zvedeli, da je Kekec obnorel Kitajsko in da se je Bert Sotlar rodil v Kočevju. Nad videnim smo bili navdušeni, samo malo mrzlo je bilo. Nato smo se odpeljali v sosednjo vas Lokev, kjer smo obiskali vojaški muzej Tabor. Tu je razstavljena vojaška zbirka iz časa pred I. sv. vojno, zgodovina Lokve, arheološke najdbe in uniforme vojakov, ki so se takrat nahajali v tej vasici, potem oblačila in materiali I. in II. svetovne vojne. Z zanimanjem smo si ogledovali razstavo v privatni lasti. Vodička je bila enciklopedija znanja in zato smo postavljali, zlasti moški, številna vprašanja. Zanimivo si je bilo ogledati ta del zgodovine preko različnih uniform in orožja. Tu sem videla pionirčkovo zastavo, pod katero je tudi moja generacija obljubila, da se bo pridno in marljivo učila ter pionirčka z rutico in kapico. Pa še bi lahko naštevala. Bolje bo, da si jo ob priliki greste ogledat. Iz mejnega prehoda Lipice smo se povzpeli še na Kokoš. Vreme nam je služilo in nam ponujalo čudovit razgled na okoliške kraje, morje, pristanišče, na drugi strani pa na Nanos. Malo harmonike, plesa in okrepčila pa smo se vrnili v dolino in nato odpeljali proti Razdrtem, kjer smo v turistični kmetiji „Hudičevce“ ob prijazni in obilni postrežbi preživeli prijetno pozno popoldne in začetek večera. Lepo nam je bilo, pozabili smo na vsakodnevne skrbi in težave. Še bomo šli. Nasvidenje prihodnje leto!

Vida Ofak, Štefka Ule

